

"קוראים לזה צוללות", עוזי מסביר לי. "אתה יודע", הוא אומר, "כל החתיכות שצפות במים אחרי שאתה לוקח שלוק, קוראים לזה צוללות."

אחרי זה הוא מסביר לי שבגלל זה הוא אף פעם לא שותה מבקבוקים של אחרים, ולא נותן לאף אחד לקחת ביס מהסנדוויץ' שלו, בגלל האיידס.

"אבל זה לא עובר דרך סנדוויצ'ים", אני אומר לו.

"בטח שכן", עוזי ממחר להגיד, "סבתא שלי אמרה לי."

"מה, אז מה יקרה אם תהיה לך חברה והיא תירצה להתנשק?" אני אומר, "מה תגיד לה, שאתה לא רוצה בגלל שאתה פוחד שתעביר לך את הצוללות שלה?"

ועוזי, עם כל התפרחת הג'ינג'ית שבוערת לו על הראש, מסדר את המשקפיים שרוכבות על האף המנומש שלו, גדולות ומרובעות מסגרת, ואומר לי שעד שהוא יהיה מספיק גדול כדי שתהיה לו חברה, ימצאו כבר תרופה נגד כל המחלות.

"מאיפה אתה יודע?" אני שואל.

"כי סבתא שלי אמרה לי", הוא מציין.

שנינו יושבים בשקט.

ואז עוזי מספר לי שאבא שלו שהוא מנתח פלסטי, עם כל התארים שלו והתעודות והידע שלו, בכלל לא יודע איך להוציא שבבי עץ מהאצבע. הוא מספר לי שאתמול נכנס לאחותו הקטנה אחד כזה (שבב עץ) ברגל, ואבא שלו בא אליה עם מספריים וכל מני פינצטות ודברים, ואחרי רבע שעה של צרחות (של אחותו) וכשלוונות חוזרים (של אבא שלו), התערבה אמא שלו ואמרה לו (לאבא שלו) שהיא תטפל בזה, ושלחה אותו להוציא את הזבל. עד שאבא שלו יצא החוצה עם הפח וחזר חזרה, הקוץ כבר היה בחוץ, ואחות שלו יושבה מול הטלוויזיה וראתה דרדסים.

אחרי זה אנחנו יושבים שוב בשקט.

ואז עוזי מספר לי שהוא ראה איזו תוכנית בטלוויזיה, על איזה אחד באיזו עיירה באיזו מדינה בארצות הברית (הוא חושב שזאת היתה מונטנה) שפגע בו ברק, ובמקום למות ככה טראח על המקום, הוא קיבל כל מני כוחות-על.

שנינו נורא מתפעלים.

"איזה כוחות הוא קיבל?" אני שואל.

"כל מני", עוזי מסביר לי, "ראיית לייזר, וטלקניזם."

ושנינו קצת מקנאים ככה בלב באיש הזה והכוחות-על שלו. "הוא בטח יכול לפוצץ בניינים שלמים רק עם מצמוץ עיניים, ולהפוך מישוהו לקרחה רק עם זה שהוא יורק עליו."

"מה, הראו את זה בתוכנית?" אני שואל.

"לא, אבל הוא בטח יכול לעשות את זה", עוזי אומר.

אנחנו יושבים ושותקים.

ואז עוזי אומר לי: "נכון שזה מוזר שסערות ברקים מתרחשות רק אחרי הצהריים? הן אף פעם לא

באות בבוקר."

אנחנו חושבים על זה לרגע.

"נכון", אני אומר, "זה באמת מוזר."

ושנינו יושבים ושותקים.